

Afschrift toegezonden
Ingevolge art. 792 G.W.
Vrij van expeditierecht
art. 280/2° Wetboek Reg.

Folio:

**Rechtbank
van
Eerste Aanleg
Veurne**
zevende kamer

De Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Veurne, zevende kamer, wijzend in burgerlijke zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Rep 10/2553

In de zaak :

A.R. nr. 08/058/A

De Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de provincie West-Vlaanderen, met kantoren te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9

Eiser

hebbende als raadsman Mr. _____, advocaat te _____

Tegen :

_____ , bediende, wonende te _____

Verweerster

hebbende als raadsman Mr. _____, advocaat te _____

Gelet op de procedurestukken.

Gezien de conclusies voor partijen.

Gehoord partijen in hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting.

Gezien de neergelegde stukken.

Gelet op het plaatsbezoek van deze rechtbank.

Gelet op de art. 2 en volgende van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in Gerechtszaken,

De rechtbank is van oordeel dat de vordering ontvankelijk is, spijs hetgeen verweerster beweert. De vordering werd tijdig ingesteld.

Het feit dat er geen advies werd gevraagd aan een dienst die op het ogenblik van het instellen van de vordering nog niet eens bestond, tast deze ontvankelijkheid niet aan.

De rechtbank is van oordeel, dat gelet op het karakter van de inbreuk, er geen advies dient gevraagd te worden aan de Hoge Raad voor het herstelbeleid.

De bron van huidig geschil ligt in een burenruzie van verweerster en haar naaste buur. Zij verwijt haar buur van in te kijken in haar woning en stelt dat zij de afsluiting, trouwens oordeelkundig en conform aan de gebruiken daaromtrent geplaatst, zo heeft geplaatst zodat haar buur niet langer kan inkijken in haar living. Zij heeft een raam tot op de grond; De buur heeft een zijraam op het eerste verdiep, en technisch is het inkijken, als wanneer de afsluiting verwijderd is, perfect mogelijk.

De buur heeft verkozen om niet zelf een procedure tegen verweerster aan te spannen, en heeft verkozen de overheid zijn werk te laten doen.

Wij hebben vastgesteld ter plaatse dat de afsluiting geenszins hinderend is, voor niemand.

Het volstaat niet voor eiser om te verwijzen naar andere bouwinbreuken die naderhand zijn geregulariseerd. De koppigheid die hij verweerster kwalijk neemt, en het feit dat zij geen regularisatie heeft gevraagd, is eenvoudig uit te leggen door het gedrag van de buur. Dit is een menselijk aanvaardbare reactie, en getuigt niet van een onwilligheid.

De buur zelf heeft een stedelijke woning met een stedelijke tuin aangelegd. Hij werd daarin door niemand gehinderd. Had hij zijn woning ingeplant dicht bij zijn landbouwuitbating, dan was hij zeker alleenwonend en had hij geen burenen.

Hij heeft verkozen van verder te wonen van de hinder die zijn bedrijf landelijk kan veroorzaken (varkensstallen). Hij heeft nu wel een rechtstreekse buur, en dat brengt lasten mee.

Hij is evenwel slechts gekomen om te klagen over een niet hinderende afsluiting.

Het is niet zo dat iedereen die op het platteland woont, geen recht heeft op privacy, integendeel. Op het platteland woont men niet open en bloot. De veelvoudige nieuwe inplantingen van ruime en riant (hoeve)villa's op het platteland, zijn steeds beschermd tegen het inkijken, als was het maar van een landbouwer die toevallig zijn land omploegt. Hetgeen verweerster gedaan heeft wijkt niet af van hetgeen nu courant gebeurt op het platteland.

Eiser heeft hier een conservatieve visie op hetgeen er landelijk kan gebeuren. Deze visie wijkt ook af van de menselijke evolutie van de nieuwe bewoners van het platteland: stedelingen die hun gebruiken en ook problemen importeren in hetgeen eertijds een rustig gebied was. Wij kunnen evenwel de tijd niet stilzetten. Mensen groeien en evolueren. De mentaliteit groeit mee. Het is de vraag of het de taak is van de overheid om deze evolutie overal aan banden te leggen. De praktijk leert dat dit elders niet het geval is.

Het verweer van verweerster tegen een inbreuk op haar recht op privacy, is gelegitimeerd, nu de overheid zelf niets onderneemt om de buur van zijn misbruik van inkijkrecht te sanctioneren. De Overheid blijft blijkbaar op dat vlak inert.

De overtuiging de eiser koestert omtrent het stedelijke dan wel landelijke karakter van een afsluiting is artificieel, nu de eerste buur van verweerster zelf geopteerd heeft voor een stedelijke tuin. Conform aan het vermeende karakter dat een tuin dient te hebben op het platteland, is de tuin van de buur eigenlijk zonevreemd.

De woning van de buur kon evengoed in stedelijk gebied zijn geplaatst. De buur is wel de eerste klager.

En in het kader van dit stedelijk karakter van zowel de woning als de tuin van de buur, is de inbreuk echt marginaal.

De *minimis non curat praetor*. De inbreuk op de stedenbouwkundige norm is zo minimaal dat een bestraffing die erin bestaat de toestand te herstellen *ante quem*, is buitensporig, niet evenwichtig.

Er is geen evenredigheid tussen de inbreuk en de gevraagde maatregel. Het openbaar ministerie bij deze rechtbank heeft overigens omwille van het opportuniteitsbeginsel geopteerd voor een seponering.

Folio:

De rechtbank staat dus niet alleen wat dat betreft in zijn overtuiging dat het allemaal de moeite niet waard is.

De rechter kan in dergelijke gevallen rechtsgeldig besluiten om de gevraagde herstelmaatregel niet op te leggen. Hier is deze gevraagde maatregel apert onredelijk.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Wijzende in burgerlijke zaken, in eerste aanleg en op tegenspraak, beslist om geen herstelmaatregel op te leggen.

Verwijst de partijen tot elk hun eigen gerechtskosten, gelet op de aard van het geschil en de uitspraak.

**Aldus geweest en uitgesproken in Openbare
Terechtzitting van woensdag 3 november 2010 in
aanwezigheid van**

,
,
**Voorzitter van de zevende kamer
Hoofdgriffier**